

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi23.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazetesi
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLAÇAK

14 AĞUSTOS 2024 S.20

Çocuklarımıza Onurlu Gelecek Bırakacağız!

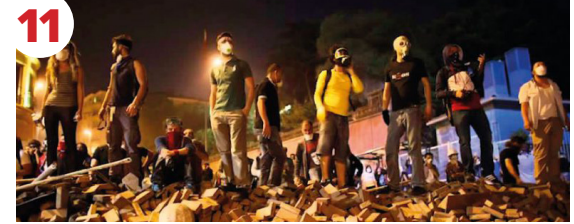
İşçi ve emekçilerinilmekilmek ördüğü mücadeleler umuttur. Bu umudu büyütmemiz, zafere taşımamız gerek. Tüm işçi taban örgütlerini, çürümeye direnen sendikaları, dayanışma birliklerini, emekçi örgütlenmelerini... tek bir hedef etrafında birleştirmemiz gerek. Bu hedef, emeğin iktidarudur. Bizi kurtuluşa götürecek bir programa sahip olan bir devrim hükümetidir. Toplumun çürüyüp yok olmasını engelleyecek olan da, çocuklarımıza mutlu ve onurlu bir gelecek yaratacak olan da budur. Bayraklar yukarı! Çocuklarımızın geleceği için kavgaya!

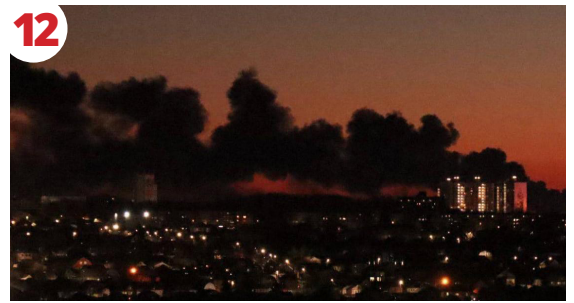
2
"Biz Açız, Aç!"

4
Her Genel Kurul
Bir İşçi Konferansı

11
Sırasını Bekleyen Ülke

12
Kursk Mali Yemen ve Ötesi

13
Emperyalistlerin Gör Dedığı

Çocuklarımıza Onurlu Gelecek Bırakacağız!

Manşet

Artık dayanacak güç, takat kalmadı. Geri çekilecek alan, bekleyecek zaman yok! İşçi ve emekçiler her yerde harekete geçiyor.

Kim evde çocukları dirhem dirhem erirken sessiz kalabilir ki! Kim yaşamdan kovulmayı, ölüme mahkum edilmeyi, toplum dışına itilmeyi sessiz sedasız kabul edebilir!

Yalnızca açlık, yokluk değildir isyan edilen. Onurdur, onurlu bir yaşamdır. Toplumda başı dik, dimdik ayakta kalabilme azim ve kararlılığıdır. Çocuklarının yüzüne, ferî sönmekte olan gözlerine alını açık bakabilme isteğidir. Korkunç bir hızla çürüyen, lime lime dökülen bu toplumsal düzende insan kalabilme mücadelesidir! "Hakkımızın gasp edilmesine, çocuklarımızın geleceğinin rehin alınmasına izin vermeyeceğiz. Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız" diyerek geleceğe umutla bakan iradedir!

TÜİK eliyle oynanan rakamlara dayanarak belirlenen ücretlerle yıkıma uğratılan işçiler... tarlada ürünlerini yok pahasına satmaya zorlanan çiftçiler... taban maaş hakkı için aylardır dişe diş kavga veren öğretmenler... sendikal çürüme ve ihanet çukuruna sırtını dönüp, tüm engellere rağmen sınıf sendikacılığı ve sınıf kavgası için ileri atılan bir avuç yiğit sendika... mobbinge maruz kalan, ana dilini konuşması yasaklanan, türlü çeşit uydurma gerekçelerle kapı dışarı edilen, işinden ekmeğinden olan işçiler... Hangi birini sayalım. Emek cephesi kaynıyor. Her kesimde inatçı bir direniş damarı güçleniyor.

Çürüme her yerde. Alabildiğine yaygın. Her köşe başında çatışma, savaş, kan ve gözyaşı. Milyonları korkunç bir sefalete, yokluğa ve yok oluşa sürükleyen bu düzen, bu toplumsal sistem, inanılmaz bir hızla çürüyor ve dağılıyor. Onunla birlikte tüm bir toplum çürüyor ve dağılıyor. Bu dayanılmaz bataklıktan tek çıkış yolu, isyandır, ayaklanmadır, devrimdir.

İşçi ve emekçilerinilmekilmek ördüğü mücadeleler umuttur. Bu umudu büyütmemiz, zafere taşımamız gerek. Tüm işçi taban örgütlerini, çürümeye direnen sendikaları, dayanışma birliklerini, emekçi örgütlenmelerini... tek bir hedef etrafında birleştirmemiz gerek.

Bu hedef, emeğin iktidarındır. Bizi kurtuluşa götürecek bir programa sahip olan bir devrim hükümetidir. Toplumun çürüyüp yok olmasını engelleyecek olan da, çocuklarımıza mutlu ve onurlu bir gelecek yaratacak olan da budur.

Bayraklar yukarı! Çocuklarımızın geleceği için kavgaya!

"Biz Açız, Aç!"

Editör

13 Ağustos '24

Özel olarak asgari ücretle çalışan işçilerin; genelde tüm işçi sınıfının, emeklilerin, ücretli çalışanların, yoksul kitlelerin çığılığıdır bu. Bir sokak röportajında atılmış bir çığılık. Birleşik devrimin tüm toplumsal ordusunun durumunu dile getiren ve özetleyen bir çığılık!

"Biz hayatımızın her alanından kısıyoruz. Bizim hiçbir sosyal hayatımız yok. Biz evden dışarı çıkamıyoruz. Biz et, ekmek, sebze alamıyoruz. Biz açız aç. Yaşiyor muyuz, yaşamıyor muyuz; onu da bilmiyoruz. Ayakta durmak yaşamaksa yaşıyoruz... Benim vergimden, benim emeğimle ben bunları besliyorum. Beslemek zorunda değilim. İsyan ediyorum. Ben acımdan ölmek zorunda değilim."

"İsyan ediyorum, ben acımdan ölmek zorunda değilim." Bu çığılığı atan, herhangi bir siyasal oluşumla bağı olmayan sıradan bir yurttaşır büyük ihtimalle. İsyan etmek, başkaldırmak eğilimi içinde. İlk fırsatta da bu eğilimini gerçekleştirecek gibi. Sıradan bir yurttaş için yüksek bir bilinç seviyesini gösteriyor. İsyan etmek, başkaldırmak istediği şey, düzenden, burjuva toplumdaki, dinci faşist iktidardan başkası değil.

Bu tekil, istisnai bir durum değil. İşçi sınıfının, ücretli emekçilerin, emeklilerin, yoksul halk kitlelerinin ortalama bilinç

durumunu ifade ediyor. Bu çığlığı ya da daha doğru bir ifadeyle, bu bilinç düzeyini her çarşı-pazarda, halkın içinde görmek mümkün. Başta işçi sınıfı olmak üzere, Türkiye ve Kürdistan'da emekçi kitlelerin, yoksul halk kitlelerinin nabzı işte böyle.

"İsyan ediyorum. Acımdan ölmek zorunda değilim" diyen sıradan bir yurttaşın yüksek devrimci bilinciyle, "Bu halk henüz Erdoğan'ı yenmeyi hak etmedi" diyen, adı "komünist" olan bir partinin genel sekreterinin bilincini karşılaştırsın okur. Sıradan yurttaşlar düzene, dinci faşist iktidara isyan ederken, TKP'nin genel sekreterinin halka ilişkin değerlendirmesi aynen şöyle:

"Bu ülkede kaç gün grev yapıldı, hiçbir öğrenci hareketi oldu mu kayda değer? Bütün bunları alt alta koyduğumuz zaman bu halk henüz Erdoğan'ı yenmeyi hak etmedi. Ne yazık ki bunu söylemek zorundayım. Bir oy kullanarak bu kadar büyük bir karanlığı, bu kadar güçlü bir projeyi alt edeceğimize niye inandık biz? Mesele burada!"

İşçi sınıfına, emekçi halk kitlelerine değil, burjuvaziye güvenle dolu; onun politik temsilcilerinin olmayan "yeteneklerine" hayran bu sosyal reformisti bir kenara bırakıp devam edelim.

Tekelci sermaye sınıfı ve onun adına dinci faşist iktidar, birleşik devrimin toplumsal güçlerinin içinde buldukları devrimci ruh halinin farkındalar ve tam da bu nedenle sosyal medya üzerinde tam bir denetim ve baskı kurmaya çalışıyorlar. Son olarak "sokak röportajları" üzerinde denetim kurmaya, Kürt halkının her türlü adımını, halaylarını, türkülerini, renklerini yasaklamaya; her türlü kitle eylemini polis, asker baskısıyla karşılamaya, Instagram yasağını eleştirenleri dahi tutuklamaya başladılar.

"Nereye kadar böyle bilemiyorum ama artık halkın uyanması lazım" diyen emekçilere, "isyen ediyorum, ben acımdan ölmek zorunda değilim" çığlığını atan yurttaşlara, kurtuluşun bu düzenin yıkılmasında ve kurtuluşa giden yolun ilk adımı olarak politik iktidarın emekçi halkın eline geçirilmesinde olduğunu anlatmalıyız. Propaganda ve ajitasyonumuzun temeli bu içerikte olmalı.

Proletaryanın devrimci komünist partisi birleşik devrimin toplumsal güçlerinin nabzını elde tutmak ve taktiğini buna dayandırmak zorunda. Leninist Partinin yaptığı tam da budur. Kitleler, isyancı, ayaklanmacı bir ruh hali içindeler. Haliyle Leninist Parti de, devrimci taktiğini işçi sınıfı ve emekçi, ezilen halk kitlelerinin bu devrimci ruh haline dayandırıyor.

Bunun pratik anlamı, Leninist Parti güçlerinin propaganda ve ajitasyonlarını kitlelerin bu devrimci ruh haline uygun bir içerikle yapmalarındır.

Yoksul kitlelere açlık-sefalet propagandası yapmanın anlamı yok. Onlar açlık ve sefaleti, gelecek korkusunu tenlerinde, kanlarında, ruhlarında hissediyorlar. Onların bizden istedikleri, zaten yaşadıkları şeyleri bizden duymak değil. Onların bizden istedikleri, kendilerine gerçek, tam ve kesin kurtuluşun yolunu göstermemizdir.

"Nereye kadar böyle bilemiyorum ama artık halkın uyanması lazım" diyen emekçilere, "isyen ediyorum, ben acımdan ölmek zorunda değilim" çığlığını atan yurttaşlara, kurtuluşun bu düzenin yıkılmasında ve kurtuluşa giden yolun ilk adımı olarak politik iktidarın emekçi halkın eline geçirilmesinde olduğunu anlatmalıyız. Propaganda

ve ajitasyonumuzun temeli bu içerikte olmalı.

Biz emekçi sınıfları, yoksulları, emeklileri, işçileri seçimler, parlamento, düzen içi çözümler değil ancak ve sadece bir devrim; bu devrimle politik iktidarın ele geçirilmesi; bu halk iktidarının yürütme gücü olacak bir Geçici Devrim Hükümeti kurtarır. Kurtuluşa giden yol işte bunlarla ve böyle açılır.

Leninistlerin devrimci taktiği, birleşik devrimin toplumsal ordusunun devrimci ruh haliyle tamamen uyumludur. Yapılacak iş, bu devrimci taktiğe uygun ajitasyon sloganları bulmak; propagandanın içeriğini bu devrimci taktiğe uyumlu kılmaktır.

İşçi semtlerine, yoksul halkın mahallelerine, fabrika ve atölyelere, okullara devrimci taktiğin sloganlarını götürmeli, propagandasını yapmalıyız. İsyen etmek, ayaklanmak isteyen kitlelere doğru politik hedefleri göstermeyi bilmeliyiz.

"Açız aç!" çığlığının atıldığı yerde açlık isyanları kapıda demektir. Geç olmadan, bu çığlığı atan, birleşik devrimin toplumsal güçleriyle sıkı bağlar kurabilmeliyiz. Kaybedecek zaman yok. Bunun için gece gündüz demeden çalışmanın zamanı.

Her Genel Kurul Bir İşçi Konferansı

Temade Çınar

13 Ağustos '24

Kataş-Sen 2. Olağan Genel Kurulunu 10 Ağustos'ta yaptı.

*Aracı dönüştürmek,
zamanın
gerekliliklerine
uyarlamak, orada
örgütlenen öncülerin
hayal gücüyle
sınırlıdır.*

Ülkemizde son verilere göre 20 farklı işkolunda örgütlü 227 sendika var. Şubeleriyle birlikte bu sayının en az iki katı kadar sendikanın Genel Kurul yapıyor olması lazım. Sendikalar masasının "kimse itiraz etmezse, bir kişi bile oy kullansa biz o genel kurulu kabul ederiz" dediği, sendikalar yasasının sendikal bürokrasiyi perçinlemek üzere kurgulandığı bir zamanda, kapalı kapılar arkasında bir masada yapılabilecek zahmetsiz ve risksiz bir Genel Kurulu "kurtarabilirsiniz". Genellikle öyle olur. Çoğunlukla duymayız bile. Olmuştur ve bitmiştir.

Kataş-Sen Genel Kurulu, bize unutturulmaya çalışılan güçlü bir geleneği hatırlattı. Enternasyonal dayanışmayı, ortak mücadeleyi, burjuva sendikalara karşı duruşu vurgulayan içeriden ve dışarıdan mesajlar seslendirildi. 1990'lardaki günler öncesinden tabandan kaynaklı gelen, yoğun tartışmaların yapıldığı, bildirilerin dağıtıldığı, masaların kurulduğu, bildirelerin okunduğu Genel Kurulları yeniden anımsadık.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin, sendikalardaki çalışmanın her anında, günlük çıkarımıza iyi gelse bile, gerekirse kendimize karşı, dikkatimizi hiç kaybetmeden yürütmemiz gereken bir mücadele olduğunu daha önce de defalarca ele aldık, almaya da devam edeceğiz.

Bu Genel Kurul, ülkemizdeki sendikaların sahteliğini de yüzümüze vurdu. Yüzlerce sendika, Genel Kurullarını birer konferansa ya da işçi kürsüsüne çevirse, ne kadar büyük bir birikimin açığa çıkacağını tahmin edebilir miyiz? Sadece işçilerin ekonomik, özlük ya da siyasal sorunları değil, geleceği kurma ve yönetme iddiasında olan işçi sınıfının toplumun tüm sorunlarını sahiplendiği, akıl yorduğu, ortak üretim kültürünü ve disiplinini ördüğü yerler olurdu. Sendikal eğitimlerin işyeri eğitimleri gibi naylonlaşmasını, sendikaların kurullarının, temsilciliklerinin, hatta toplantılarının bile sistemin kendi araçları gibi yozlaştıklarını hepimiz biliyoruz.

Mücadeleci sendikaların, sendika içi işçi demokrasisini en önde tutanların Genel Kurullarına tanık oluyoruz. Bunlar oyunu bozar mı, bozar. İşçi toplantıları aydınların ve işçilerin bilgi alışverişi yaptığı, gelişip değiştiği birer eğitim merkezlerine dönüşür mü, dönüşür. İşçi sınıfının hafızası dönemsel olarak bastırılabilir, ancak tamamen yok edilemez. Sendikaların bir mücadele aracı olarak ihtiyaç olması durumu değişmedikçe, onların okul olması durumu da, işçilerin öğrendiği ve öğrettiği yerler olması durumu da değişmeyecektir.

Evet, sendikalar sistem içi araçlar olabilir, ama bu bizleri sistem içi araçlar haline getirmemelidir. Aracı dönüştürmek, zamanın gerekliliklerine uyarlamak, orada örgütlenen öncülerin hayal gücüyle sınırlıdır. **Sendikalarda mücadele eden devrimcilerin sendikal bürokrasiye karşı mücadelelerinde bir ayakları işçi demokrasisini en başa koymaksa diğeri de sendikalar yasasının sağladığı "kolaylıklardan" kaçınmak, bu yasanın sürüklediği bürokratlaşmaya karşı da mücadele etmektir.** Sendikalar yasasının -kolaylıkmiş gibi görünen-tuzakları ve bunlara karşı mücadele üzerine çalışmalar yapma görevi önümüzde duruyor.

Kataş-Sen Genel Kurulu, mücadeleci sendikaların ve sendika çalışanlarının hem enternasyonal mücadeleyi geliştirecek, hem de sınıf için devrimci bir odak oluşturacak olan araçlarına şekil verme konusunda tartışmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bize yeniden hatırlattı. İşçilerin içinde ve tüm kesimlerinde sendikaların tutumları süzgeçten geçirilip çeşitli gruplar oluşturulup tartışmaların yapıldığını görüyoruz. İşçilerin sendikalarını yeraltından yeryüzüne, kapalı kapılar arkasından salonlara, sokaklara taşıyacağı bir döneme giriyoruz.

KATAŞ-SEN'in 2. Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Karayolu Taşımacılık Emekçileri Sendikası (KATAŞ-SEN), 10 Ağustos 2024 tarihinde İstanbul'da Küçükçekmece Belediyesi Cennet Kültür Merkezi'nde 2. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Divan üyeleri Genel Kurula gelenleri selamlayarak izlenecek gündemi açıkladı ve sözü KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner'e bıraktı.

"Şoförlerin Onuru, Haysiyeti, İnsanca Yaşama Ulaşması İçin Yola Çıktık"

Şahin Başaraner, Türkiye'deki kurlsız, insanlık dışı çalışma koşullarından onuru, haysiyeti ayaklar altına alınmış olan şoförlerin insanca çalışma koşullarına ve insanca bir yaşama ulaşması için yola çıktıklarını belirtti.

Hedeflerinden birinin işçi sınıfı mücadelesinde tutunmak olduğunu ve bunu başardıklarını ifade eden Başaraner, bugün sendikal çalışma yapan delegelerin patronlar tarafından özellikle işe gönderildiğini belirterek "Şoförleri işiyle, ekmeğiyle tehdit edenlerden bunun hesabını soracağız." dedi.

"İşçi Sınıfının Uluslararası Mücadelesini Büyütmeliyiz"

İşçi sınıfının uluslararası mücadelesinin önemine vurgu yapan Başaraner, bir süredir Dünya Sendikalar Federasyonu ile dayanışma içinde olduklarını belirterek "Türkiye'de verdiğimiz mücadele yetmez, omuz omuza verip uluslararası alanda mutlak ve mutlak bir güç olmalıyız. İşçilerin emekçilerin kazanılmış haklarını daha ileriye taşıyacaksak omuz omuza vereceğiz." dedi.

Ardından **Uluslararası Madenciler Koordinasyonu (ICG) ana koordinatörü Andreas Tadysiak**'in gönderdiği mesaj okundu, "Egemenlere karşı güçlü bir karşı güç oluşturabilmemiz için güçlü müttefiklere ve uluslararası işçi birliğine ihtiyacımız var." dedikleri aktarıldı.

Uluslararası Sendikalar Federasyonu Genel Başkan Yardımcısı ve DİSK Nakliyat İş

Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, gönderdiği mesaja "İşçi sınıfımızın örgütlü mücadelesi sınıf sendikacılığı ilkeleri ile her türlü engellemeleri aşacağına inanıyoruz. KATAŞ-SEN'in 2. Olağan Genel Kurulunun işçi sınıfı mücadelesine adım olması dileğiyle selamlıyoruz, başarılar diliyoruz" dedi.

Sendikanın yeni dönem yönetim adayı kadın üyelerden Pınar Şen, erkeklerin ağırlıkta olduğu bir işkolunda kadınların mücadelede ve sendika yönetimlerinde yer alması için çaba harcadıklarını belirterek tüm kadınları mücadelede öne çıkmaya, sendikalara ise yönetimlerde daha fazla kadına yer vermeleri için çağrı yaptı.

Tüm İş Konfederasyonu Genel Başkanı Mahmut Şahin, gerçek sınıf sendikacılığı yapan sendikaların konfederasyonlar karşısında zorlandığını çünkü konfederasyonların siyasetle sıkı bağlar kurmuş güçlü yapılar olduğunu ifade etti.

"Emeğin İktidar Olduğu Bir Memleketi Birlikte İnşa Edeceğiz"

DİSK Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin: "Sınıfın önündeki engelleri aşip umut olabilecek hareketi birlikte oluşturacağız. O Şimşek programını çöpe atıp, emeğin iktidar olduğu, üretenlerin yönettiği bir memleketi birlikte inşa edeceğiz." dedi.

DGD-Genel Başkanı Neslihan Acar da ülkede kayıt dışı ile birlikte yaklaşık 25 milyon işçi bulunduğunu ve halkın 5 yaşından 80 yaşına işçileşmiş durumda olduğunu ve Mücadeleci Sendikalar olarak birlikte karşılarına dikilen her şeyi yıkmamanın bir zeminini inşa etmek için bir araya geldiklerini vurguladı.

"Birbirimizden Güç Alıyor Birbirimizden Öğreniyoruz"

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası Avrupa Bölge Temsilcisi Damla Topuz ise "Mücadele eden sendikalar var. KATAŞ-SEN de bunlardan biri. İyi ki varlar. Birbirimizden güç alıyor, direnişlerinden, eylemlerinden öğreniyoruz. Mücadeleci Sendikalar çatısı altında olmaktan çok mutluyuz. İşçi sınıfına da umut oluyoruz. İyi ki varız, var olmaya da devam edeceğiz." dedi.

Avrupa'da Greve Gidilecek

Paolo Dorigo, Ulusal Koordinatörü Ve Sürücüler Ve İşçiler Federasyonu Kurucusu'ndan gelen mesajda İtalyan, Arnavut, Faslı, Romen, Moldovalı, aslen eski Yugoslav, Afrikalı ve diğer ülkelerde hayatına, güvenliğine, onuruna sahip çıkarak hakları için mücadele eden tüm taşımacılık emekçileri selamlandı, birkaç gün sonra greve çıkacakları hatırlatıldı.

İnşaat Bir-Sen Genel Başkanı Mustafa Adnan Akyol ise "Sermayenin kurallarını, yasalarını kabul

etmiyoruz. Bundan sonra da kabul etmeyeceğiz. Biz inşaat işçileriyiz bizler hakkımızı alamazsak patronun kafasını kırarız, onu bulamazsak malzemeleri kırarız. Bizim geleneğimiz budur. Yaptıklarımızı yıkacağız daha güzellerini yapacağız." dedi.

Sendikanın 2. Olağan Genel Kurulu'nda her zaman işçi ve emekçilerin sesi olan Özgür Basın emekçilerinden Emre Orman ve Serpil Ünal'a emekleri için teşekkür edilerek plaket verildi.

KATAŞ-SEN 2. Olağan Genel Kurulunda yapılan oylamada Yönetim Kurulu'na Genel Başkan Şahin Başaraner, Genel Sekreter Özgür Çiftçi, Örgütlenme Sekreteri Hakan Doğan, Eğitim Sekreteri İzzet Aydın, Mali Sekreter Serdar Kavacıklıoğlu, Kadın Sekreteri Pınar Şen, TİS ve Basın Sekreteri Mehmet Zeki Sağır belirlendi. Disiplin Kuruluna Ahmet Tüfekçi, Eyüp Kuş, Adem Tan, Denetleme Kuruluna Halil İbrahim Çakır, Çetin Yılmaz, Fikret Oruk olarak belirlendi.

Kent AŞ İşçileri Eyleme Çıkıyor

Karşıyaka Belediyesine bağlı Kent AŞ'de çalışan 93 işçi, iş bırakma eylemine katıldıkları gerekçesiyle işten çıkarıldılar. **İşçiler, işten çıkarma gerekçesi olarak, "Haziran ayı ücret alacakları için 30, 31 Temmuz ve 1 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirdikleri iş bırakma eylemi"nin gösterildiğini söyledi.**

Belediye yönetimi işçileri, 4857 sayılı İş Kanunu'nun 34. maddesine aykırılık gerekçesiyle "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller" maddesine dayanarak tazminatsız olarak işten çıkardı. Hatta, iş bırakma eylemine katılmayan, hatta o tarihlerde yıllık izin kullanan işçilerin de işten çıkarılmış olması, karara yönelik tepkileri artırdı.

Genel-İş İzmir 8 No'lu Şube'ye üye işçiler, 10 Ağustos günü sendika temsilcileriyle birlikte Karşıyaka Belediyesi önünde toplanarak sloganlarla haksız işten çıkarmaları protesto etti. Bu arada **Karşıyaka Belediyesi Kent AŞ'de gece bekçisi olarak çalışan K.A'nın işten çıkarılmasının ardından intihar girişiminde bulunduğu, şu an sağlığının iyi olduğu öğrenildi. Beş çocuk babası olan K.A., olayın ardından Örnekköy'de bulunan Kent AŞ şantiyesindeki yönetim binası önünde oturma eylemi ve açlık grevi başlattığını duyurdu.**

İşten çıkarılan işçiler için Genel-İş İzmir 8 No'lu Şube Karşıyaka Belediyesi önünde bir basın açıklaması düzenledi "İşimizi geri istiyoruz" pankartı açılan eylemde **Şube Başkanı Deniz Şahin Gümüştekin, işten çıkarılmaların gerekçesi olarak ekonomik durum, olumsuz piyasa koşulları ve istihdam fazlalığının gösterildiğini, ancak bu gerekçelerin tatmin edici olmadığını belirtti.**

Gümüştekin, işçilerin tazminatsız olarak işten çıkarıldığını vurgulayarak, "Belediye yönetiminden bu 93 işçinin neden seçildiğine dair açıklama bekliyoruz." dedi. İşçilerin aylardır maaşlarını düzenli alamadıklarını ve bu nedenle eylemler gerçekleştirdiklerini hatırlatan Gümüştekin, iş akitlerinin feshedilmesinin kabul edilemez olduğunu söyledi.

Taleplerimiz Karşılanıncaya Kadar Çalışmıyoruz!

Serpil Ünal

İstanbul'un Esenyurt ilçesinde bulunan CarrefourSA deposunda, DGR adlı taşeron firmaya bağlı olarak çalışan DGD-SEN üyesi işyeri temsilcileri işten atıldı. Depoda çalışan işçiler, bu işten atma saldırısına karşı arkadaşlarına ve taleplerine sahip çıkarak iş bırakma eylemi başlattı.

Esenyurt CarrefourSA Deposunda Onur ve DGR isimli iki taşeron şirket faaliyet gösteriyor. Depoda, işçiler zam talep ettiğinde patronlar, öncelikle öncü işçileri işten çıkararak zam talebini bastırmaya çalışıyor. Aynı zamanda, depoda işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadığı için işçiler sürekli olarak ölüm tehlikesiyle karşı karşıya çalışıyorlar.

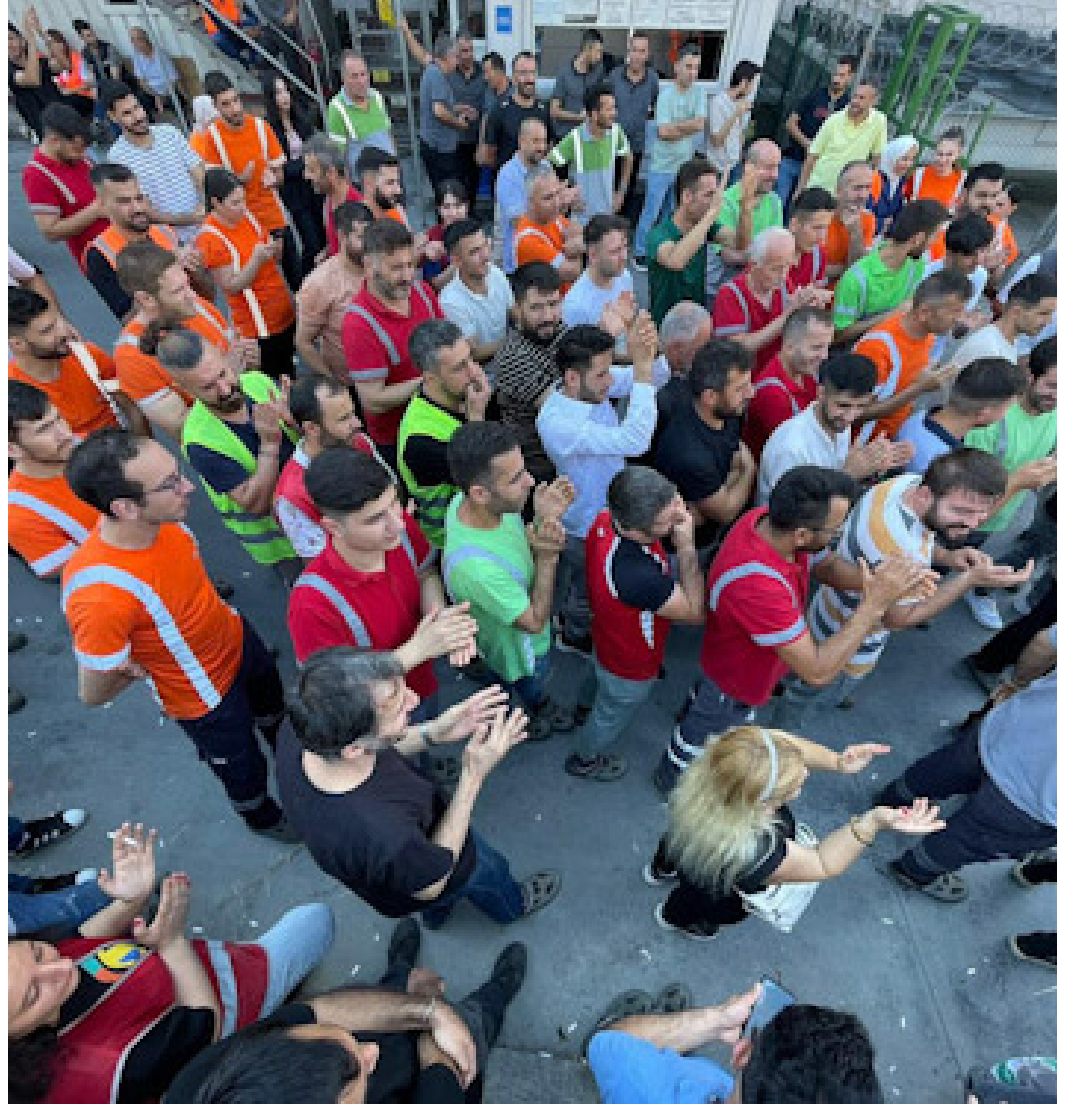
12 Ağustos günü, Esenyurt deposunda DGD-SEN üyesi depo işçilerinin zam talebine karşılık taşeron firma yöneticileri sendikanın işyeri temsilcilerini işten çıkardı. Sabah mesai başlangıcında bir araya gelen işçiler de işbaşı yapmayan işçilerin talepleri şöyle:

- *İşten çıkarılan tüm işçilerin işe iade edilmesi
- *İş sağlığı ve güvenliği ile ilgili tüm önlemlerin alınması
- *Yıllık ara zam yapılması

"Tüm Depolarınızı İşgal Ederiz!"

DGD-SEN Genel Başkanı Neslihan Acar "CarrefourSA Depoda zam talebimizi gölgede bırakmak isteyen patronlar, temsilcilerimizi işten attı. İki saat içinde yönetimden bir açıklama gelmezse Türkiye'de örgütlü olduğumuz tüm depolarınızı işgal ederiz! Bu krizde, geçinmeye çalışan işçileri sendikalı oldukları için işten atıyor. Onlar sanıyor ki örgütlenme böyle kırılacak; biz bu alçak şirket yöneticilerinin tam karşısında, üyelerimizle omuz omuzayız!" dedi.

İşçilerin çok ağır ve sağlıksız koşullarda çalıştığını belirten Acar işçilere hitaben "Her biriniz 10 saniye ile hayatta kalıyorsunuz. İçeride engelli kalarak üç kuruş para alarak sersefil hayatlar yaşamaya zorlanıyoruz. Bu sorunlar ya çözülecek ya çözülecek. Başka şansları yok! Burada gelecek kavgası veriyoruz. Kimse bizi böcek yerine koyamaz" diyerek işçilerin birlik olmasının önemini vurguladı.

"Çocuk Babasının Olduğu Yerde Para Babasının Sözü Geçmeyecek!"

CarrefourSA Esenyurt Depo işçilerinin taleplerinin net olduğunu vurgulayan Acar, "Maaşlarımıza zam istediğimiz zaman kapı önüne konuyorsak, hakkımızı ararken o kapıları isyanla aşındırırız. Biz çocuklarımıza hesap vereceğiz, siz de bize. Bizi duyacak, taleplerimizi karşılayacaksınız! Çocuk babasının olduğu yerde para babasının sözü Geç-me-ye-cek!" dedi.

İşten atılan Gülşah Şahin ise "İşten atarken hangi sebeple attınız. Nasıl geçineceğim. Benim çocuğum var. Okul açılacak, nasıl okula göndereceğim" diyerek işçilerin isyanını dile getirdi.

"Esenyurt Depo'dan Polonez fabrikasında sendikal örgütlenmeyi kırmak için başlayan işten atma saldırıları, işçilerin tamamının iş bırakması ile direnişe dönüştü. Esenyurt'tan Çatalca'ya selam olsun! Polonez işçisi yalnız değildir!" denilerek Polonez işçileri selamlandı.

"Herkesi CarrefourSA Direnişi İle Dayanışmaya Çağırıyoruz"

DGD-SEN Genel Başkanı Neslihan Acar "Memleketin her köşesindeki işçiler sesimizi duysun. Herkesi buraya çağırıyoruz. Sabancı'ya CarrefourSA'ya karşı direnişe çağırıyoruz. Sesimizi duyurun ki Mehmet Şimşek'in takır takır işleyen programı sonucu geçinemiyoruz deyince karşısına polis dikilen taşeron işçiler kazansın. Hepimiz buradayız!"

Ölümlerle burun buruna yaşamamak için bugün buradaydık, yarın yine buradayız! Taleplerimiz karşılanana kadar bu depo size dar, bize direniş alanı!" dedi.

CarrefourSA Esenyurt Depo işçilerinin iş bırakma eyleminin ikinci gününde, işçiler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler de dayanışma için depoya gittiler. Sabah saatlerinde Karayolu Taşımacılık Emekçileri Sendikası (KATAŞ-SEN) CarrefourSA işçilerinin yanındaydı. Sendika Genel Başkanı

Şahin Başaraner, işçilerin kararlı mücadelesini selamlayarak "Yüreğinize sağlık, cesaretinize sağlık, haysiyetinize sağlık" dedi.

Sermaye sahiplerinin işçileri günahları kadar sevmediğini, kendileri kasalarını doldururken işçileri sefalet ücretine mahkum ettiklerini belirten Başaraner, işçilerin insanca çalışma ve sendikali olmak istediğinde onlara parmak salladıklarını vurguladı.

Patronların işçi sınıfına karşı bir savaş ilan ettiğini söyleyen Başaraner "Bu bir sınıf savaşıdır kardeşlerim. Bunu ben söylemiyorum, dünyanın en zenginleri söylüyor. Evet, sınıf savaşı var ve biz sürdürüyoruz diyorlar. Patronların işçilere karşı savaş sürdürdüğünü söylüyor ve biz kazanıyoruz diyor. Yani patronlar işçileri açlıkla, sefaletle, yoksullukla, terbiye edecekler, çocuklarımızın geleceklerini rehin alacaklar, ondan sonra da bu savaşı kazanacaklar" dedi.

Gün içinde Dev Tekstil, Öğretmen Sendikası, Yapı-Yol İş üyesi inşaat işçileri ve birçok kurum CarrefourSA işçileri ile dayanışmak için depo önündeydi.

CarrefourSA ve taşeron patronlarının tüm ayrıştırma çabalarına rağmen farklı dillerden ve kültürlerden gelen onlarca işçi birlikte hareket etmeye devam ediyor.

"CarrefourSA Esenyurt Depo'da yaklaşık dört yıldır, öncü işçi arkadaşlarımız işten atılarak, çeşitli ayak oyunları ile işçilerin haklı talepleri görmezden geliniyor. İşçilerin ara zam talebinde bulunması üzerine taşeron DGR patronları 6 öncü işçiyi işten attı. Fiili olarak atıldılar, fakat resmi olarak çıkışları henüz yapılmamış. İşten atma saldırısı üzerine depo işçileri arkadaşlarına ve taleplerine sahip çıkarak işi durdurdu. Bugün depoda hiçbir iş yapılmadı.

Depolarda genelde asgari ücret ya da bir tık üstünde maaşla çalışıyor arkadaşlarımız ve aldıkları maaşa bakıldığında, çok ağır koşullarda çalışıyorlar. Bizim burada üç ana talebimiz var. Bunlar karşılanıncaya kadar da çalışmayacağız. Bir tane kamyon girmeyecek, bir tane TIR çıkmayacak bu konuda kararlıyız.

Burada iş ağır ve çok fazla iş kazası oluyor. Daha iki yıl önce Abdülkadir arkadaşımız iki ayağını kaybetti. Çalışan arkadaşlarımız 19-20 yaşlarındalar ama hepsi boyun fıtığı bel fıtığı kas yırtılması, astım gibi meslek hastalıklarına yakalanıyorlar ve bu hastalıklarla yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Burada can güvenliği İSİG önlemleri adına hiçbir şey yok. Reyonlar doğru dürüst sabitlenmemiş, koliler, paletler her an arkadaşlarımızın üzerine düşebilir. Yerler düzgün değil, forkliftler ve araçlar düzgün çalışmıyor." DGD-SEN Örgütlenme Uzmanı Kemal Yılmaz

MESEM Üzerine

Röportaj

MESEM projesine katılırken ne düşünüyordunuz, projedeyken nelerle karşılaştınız?

Projenin istediğim alanda gelişmemi sağlayacağını düşünüyordum, biraz bu nedenle tercih ettim. Ancak yaşadıklarım bu projeden de soğumama sebep oldu, kendi emeğime çok yabancılaşmaya başladım. Bunun sonucunda da işe gitmek işkenceye dönmeye başlamıştı.

MESEM projesi ile çalışmaya başladığınız iş yerinde normal bir stajyer veya çıraktan herhangi bir farkınız var mıydı, varsa nelerdir?

Vardı. Okulda öğrenci muamelesi görmüyoruz, iş yerinde işçi muamelesi görmüyoruz. Bu sebepten dolayı tam olarak ne olduğumuzu anlamakta çok zorlanıyoruz.

Öğretmenlerin sizlere dönük yaklaşımı nasıldı? (Normal bir öğrenci ile aynı mı, yoksa projeden dolayı farklı mı?)

Bizi tam anlamıyla öğrenci olarak görmediklerinden dolayı derslerde çok ağır bir yükümüz olmuyordu. Zaten okula bir gün gidiyorduk, o gün de öğrenim görüyormuş gibi hissettirmeye çalışıyorlardı.

İş yerinde herhangi bir baskıya veya mobinge maruz kaldınız mı, kaldıysanız anlatabilir misiniz?

Evet kaldım. Mesleğimizi öğrenmek için hiçbir şey öğretmedikleri gibi devamlı olarak bizi işten atmakla tehdit ediyorlardı ve ayrıca işi kendi kendimize öğrenmemiz için bize baskı uyguluyorlardı.

Çalıştığınız iş yerinde iş güvenliği önlemleri alınıyor muydu, alınıyorsa nelerdir?

Hayır alınmıyordu. Yaşımızdan dolayı sigortamız da yoktu. Sadece sağlık sigortası yapıyorlar onu da devlet karşılıyor zaten, maaşımızı da devlet veriyordu. Buna ek olarak bazı iş yerleri veriyor, ancak benim çalıştığım yerde iş yeri bize bir ödeme yapmıyordu.

MESEM projesine yönlendiren oldu mu? Eğer okul yönlendirdi ise hangi kriterlere göre yönlendirdi?

Beni okul yönlendirmede. Arkadaş çevremın etkisiyle yönlendirilmiş oldum. O nedenle bu soruya kendim üzerinden cevap veremeyeceğim. Ancak daha çok akademik başarı üzerinden bir kriter biçiliyor diye biliyorum.

Çalıştığınız iş yerinde herhangi bir sorun yaşadığınızda nereye başvuruyorsunuz? Veya buna dair bir bilgi veriliyor mu?

Tıpkı stajyerlerde olduğu gibi MESEM projesinde de her öğrenci için sorumlu bir öğretmen oluyor bu öğretmenler haftada bir staj yerimize yani çalıştığımız yere gelip kontrol etmekle yükümlüler. Tabii gerçekte bu tam olarak böyle olmuyor ancak bir sorun yaşadığımızda o öğretmenlere başvurmamız söyleniyor.

Son olarak MESEM'e dair düşüncelerin nelerdir, bu projeyi genel olarak nasıl buluyorsunuz?

Hiç de iyi bir proje olarak görmüyorum, anlatıldığı gibi değil. Hem işi öğrenmemiz ve bu alanda gelişmemizi sağlayan hiçbir şey yapılmadığı gibi alanımızdan soğumamızı sağlayan şeylere maruz kalıyoruz Bu nedenle de okulu bırakıp başka bir işte çalışmaktan pek de farkı yok.

“Haklarımızı Alıncaya Kadar Gelmeye Devam Edeceğiz”

Saint Esprit Katedrali'nin tadilatında çalışan inşaat işçileri gasp edilen hakları için basın açıklaması gerçekleştirdi.

Emeğin Gücü Derneği ve Yapı ve Yol İş Sendikası'ndan işçiler 6 aydan fazla süredir gasp edilen haklarının ödenmesi talebiyle İstanbul Şişli'de bulunan Saint Esprit Katedrali önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçilerden Abdurrahman Hezer ve Zafer Hezer, Beyoğlu İstiklal Caddesi'ndeki Saint Maria Kilisesi ve Büyükkada'daki Saint Pasifico Kilisesi'nin tadilatlarını yaptı. Geçtiğimiz yıl içinde yaptıkları tadilatlar için çeşitli inşaat malzemelerini de kendileri temin eden işçiler 6 ayı geçmesine rağmen aldıkları malzemeler ile işçilik ücretlerinin ödenmediğini belirtti.

Tadilat sürecinde işin çabuk bitmesi için başka işçi arkadaşlarının da zaman zaman çalıştığını ifade eden işçiler, her iki kiliseden de haklarını alamayınca birkaç kez bir üst muhtap olan Saint Esprit Katedrali'ndeki yetkilerle görüşerek sorunun çözülmesini istemelerine rağmen sonuç alamadıklarını ve bu nedenle basın açıklaması yaptıklarını belirtti.

Katedralin önünde pankart açarak açıklama yapmak isteyen işçileri polis “Orası ibadethane karşısı, özel mülk, kaldırımıyla yol kamu malı” gibi bahanelerle engellemeye çalıştı. İşçiler “Bu sıcakta 10 dakikalık açıklama için 25 dakikadır keyfi olarak engelliyorsunuz, böyle bir yasak yok” diyerek tepki gösterdi.

Basın açıklamasında konuşan Yapı ve Yol İşçileri Sendikası Genel

Başkanı Mustafa Adnan Akyol “Biz inşaat işçileriyiz, hakkımız gasp edilirse, kralı da gelse kimseyi tanımıyoruz. Ama burası ibadethanedir dedik, duyarlı davrandık” diyerek 6 aydan fazla bir zamandır beklediklerini ama artık başka çarelerinin kalmadığını belirtti. Akyol “Buradaki iki işçi arkadaşımız, iki kilisenin tadilatını yaptı. Dizlerine kadar dışkının içine girip tuvaleti temizledi. Ve 6 aydan fazladır hakları ödenmedi. İşçilerin hakları ödeninceye kadar da geleceğiz. **İşçiler nasıl huzursuzsa, haklarını gasp edenlere huzur vermeyeceğiz**” dedi.

İşçilerden Abdurrahman Hezer “Saint Maria Kilisesi ve Saint Pasifico Kilisesinin tadilatını ve temizliğini yaptık. Alınan malzemenin evrakları vardır. Çalıştığımızı dair kanıtlarımız belgelerimiz var. Defalarca gelip ‘Bu sorunu çözün’ dedim. Burası ibadethanedir, siz din adamlarısınız, insanlara helali haramı anlatıyorsunuz. Ama bizim hakkımızı vermiyorsunuz, nerede kaldı din, helal haram.” diyerek tepki gösterdi.

Hezer “Saint Pasifico Kilisesinin papazı yolsuzluk nedeniyle açığa alın-

mış ama hala görevde. Bizi yurtdışına, Vatikan'a para almaya gidiyorum diye oyaladı. Aldığı para nerede belli değil. Onlarca insan mağdur, benden parasını istiyor. Bundan sonra beni arayanları bu kapıya yönlendireceğim. Hakkımızı alana kadar da buraya gelmeye devam edeceğim” dedi.

Saint Esprit Katedrali önünde polis yığınağı yapılmasına ve kapının önünde basın açıklaması yapılmasının önlenmesine de tepki gösteren Hezer, “Biz mağdur olmuşuz, defalarca gelip konuşmuşuz. Sonuç alamamışız, yasal hakkımız, bir açıklama yapacağız dakikalarca bekletiliyoruz. Onlarca insan mağdur olmuş. Kimsenin buna hakkı yok. Ben hakkımızı alıncaya kadar da buraya gelmeye devam edeceğim.” dedi.

Devrimci Öğrenci Birliği ve Mücadele Birliği Platformu temsilcileri de kısa konuşmalar yaparak işçilerin haklarının ödenmesini istedi.

Basın açıklaması sona ermek üzereyken işçilerden biri aşırı sıcak nedeniyle baygınlık geçirdi. İşçiler “Arkadaşımızın yaşadığı sağlık sorununun sebebi haklarımızı gasp edenler ve burada sıcakta bizi dakikalarca bekleten emniyet güçleridir” diyerek tepki gösterdi.

Nefret

Son yıllarda en sık kullandığımız cümlelerden oldu, "nefret ediyorlar"... Kendinden olmayana, kendi olmadıklarına bir nefret başladı. Eğitime, eğitime, doğaya, müziğe, kültüre, bir arada olmaya... Bugün bu "nefret" genişliyor, yeni alanlara açılıyor. Göçmenden, hayvandan, farklı ırktan, farklı cinsiyetten herkese, her şeye karşı bir nefret...

Eski toplum bir devrimle yıkılmazsa, kendisiyle birlikte tüm toplumu çürütür, bunu çok defa tekrarladık. Ve bugün artık yaşadığımız çürüme, "vahşet" boyutlarına ulaştı.

Önce kadınlara saldırılar başladı. Tecavüze uğrayarak vahşice öldürülen kadınların haberleri doldurdu gündemimizi. Pencereden "düşen", yolun ortasında tanımadığı kişilerce saldırıya uğrayan, dayak yiyen, öldürülen kadınların haberleri geldi ardından. Çocuklar evlerinin önünde, kendi sokaklarında kaybolmaya, öldürülmeye başladı. İş cinayetine kurban giden ya da hakkını isteyen işçilerin işkenceye uğradığını, parçalara ayrıldığını gördük. İhmaller nedeniyle yaşanan iş cinayetlerinin haddi hesabı yok. Göçmenler ise her tür yoksulluğun, zamların, ekonomik ve sosyal krizin sorumlusu haline geldi ve her yerde hedef gösterilmeye, saldırılmaya, katledilmeye, yakılmaya, "Gitsinler" haykırışlarıyla nefretin somutlaşmış objesi oldular. Anadilde türkü söylemek ya da bugünlerde olduğu gibi "halay çekmek" dahi nefret konusu oldu ve beraberinde tutuklamaları getirdi.

Son haftaların gözardı edilemeyecek gündemi sokak hayvanları oldu. Ne büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğu söylendi.

Yaşanan köpek saldırıları, nedeni, nasılı gizlenerek boy boy fotoğraflar, videolar, ağrılar, acılı çığlıklar eşliğinde verildi. Uzmanların önerileri, çözümleri es geçilerek, hayvansöveler "mama lobisi" olarak lanse edilerek katledilmelerinin önü açıldı. Bazı belediyelerin barınakları aniden boşalır. Sokaklarında besledikleri hayvanların peşine düşen mahalleliler, toplu mezarlarla, çuvallara doldurulmuş parçalanmış hayvan bedenleriyle karşılaştılar... Bunların devamının artarak geleceğine kimsenin şüphesi yok.

Eskişehir'de yaşanan ırkçı nefret saldırısı ile konu yine gündeme geldi. Nazi sembolleri taşıyan siyahlara bürünmüş bir genç, canlı yayın eşliğinde, nefret söylemleri ile elinde bir bıçak katliama kalkıştı. Ukrayna'da Azovcu Nazilerin, Avrupa'da NeoNazilerin, ABD'de Ku Klux Klan devamcısı beyaz üstünlükçülerin "nefret" ve "katliam"ları ilk kez topraklarımızda boy göstermeye başladı. Kendilerini toplumda konumlandırarak yer bulamayan, çıkışsızlık içindeki gençler, karşı devrimin çeşitli kanallarında kendilerine yer edinmeye çalışıyor.

Çıkışsızlık, kendisine akacak kanal bulamıyor ve nefreti, çürümeyi derinleştiriyor. Gençliği bu geleceksizlikten, işsizlikten, umutsuzluktan kurtarmanın tek ve biricik yolu mücadeleye çağırarak, dünyanın devrimci dönüşüme katılmaya davet etmektir.

Ali Ekber Sever Özgür

16 Mayıs 2014'ten bu yana Edirne F Tipinde tutsak olan Mücadele Birliği Platformu eski temsilcisi Ali Ekber Sever geçen hafta tahliye edildi.

11 Kasım 2023 günü infaz süresi dolan ve geçtiğimiz Kasım'da tahliye edilmesi beklenen 54 yaşındaki Ali Ekber Sever, tahliye için çıkarıldığı her kurulda keyfi gerekçelerle bırakılmamıştı. İlk kurulda "iyi halli olmadığı" gerekçe gösterilerek üç ay, ikinci kurulda da altı ay tahliyesinin ertelenmesine karar verilmişti.

Hakkında daha önce iyi halli olduğuna dair karar verilmişken, son kurulda Sever'in okula devam etmediği, dışarı çıktığında tekrar suç işleme ihtimali olduğu gerekçesi ile tahliyesi engellenen Sever'in Ağustos ayında kurula dahi çıkarılmadan bu kez tahliyesine karar verildi.

Kurula dahi çıkarılmadan tahliyesine neden bu kez olumlu yanıt verildiği bilinmiyor. Keyfi olan infaz ertelemeler artık bir usule dönüşmüş durumda. Tahliye zamanı gelen her tutsak için en az 1 yıllık erteleme olağan bir uygulama haline getirildi. Tıpkı Sever gibi bugün özgürlüğüne kavuşmuş olması gereken yüzlerce politik tutsağın tahliyesine engel oluyor.

Bugün Ali Ekber Sever özgür, peki ya geri kalan tutsaklar?

Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!

Sirasını Bekleyen Ülke

Taylan Işık

13 Ağustos '24

Biraz abartıyla söylersek, dünya her gün yeni bir devrime, isyana ya da ayaklanmaya uyanıyor. Bir parça "abartı" içerse de bu tespitin dünyamızın güncel gerçek durumunu ifade ettiğini kabul etmeliyiz.

Son bir aylık süreç içinde, önce Kenya, arkasından Bangladeş, onun da arkasından Nijerya... İsyan, ayaklanma ve devrim girişimleri bu üç ülkede peş peşe patlak verdi. İçerdikleri nüfusla olsun, coğrafi büyüklükleri ve konumlarıyla olsun, çevrelerindeki ülkeleri hatta dünyadaki dengeleri etkilemeye müsait ülkeler bunlar.

Kenya'da, Kenya Komünist Partisi'nin etkin olduğu ayaklanma hala sürüyor. ABD'nin, "NATO üyesi olmayan önemli bir müttefik" olarak nitelediği Kenya devleti, KKP üzerinde baskısını her gün artırıp sıkılaştırıyor. Buna karşılık Kenya Komünist Partisi, büyük bir kararlılıkla ayaklanmaya önderlik ediyor.

Kenya'dan sonra bir ayaklanma haberi de Bangladeş'ten geldi. Öğrenci gençliğin öncülük ettiği ayaklanma, halkın da katılımıyla büyüdü. Yaklaşık üç yüz kişi yaşamını yitirdi. Sonunda öğrenci gençlik ve yoksul halk Başbakanlık konutunu basınca Bangladeş Başbakanı Şeyh Hasina bir helikoptere binip soluğu Hindistan'da aldı. Hükümet devrildi. Ayaklanma Bangladeş'te toplumsal ilişkileri kökünden sarstı ve kuşkusuz, toplumsal-siyasal ilişkilerde yeni bir dönemin kapısını açtı. Günün sonunda iktidar burjuvazi tarafından çalınmış da olsa, bu bir halk devrimiydi.

Ordunun uyanık davranıp, devrimi çalmak için son anda ayaklanmacıların tarafına geçmesi; arkasından burjuvaların hükümeti ele geçirmesi konumuz açısından işin özünü değiştirmiyor. Bangladeş devrimi, 2011 Mısır devriminin ya da Tunus devriminin ikinci baskısı oldu; hepsi bu.

Çok geçmeden, günler içinde bu sefer Nijerya'da patlak veren halk isyanıyla uyandık. **Nijerya'da vergilerin artırılmasına karşı başlayan halk isyanı, hükümetin geri adım atmasına karşın sürüyor. Devlet Başkanı Tinubu'nun geri adım atmalarına karşın ayaklanmanın kesintisiz sürmesi Nijerya işçi ve emekçilerinin ileri bilinç düzeyinin ifadesi olarak anlaşılmalı.** Nijerya hükümeti ve devlet başkanı Tinubu, tüm emperyalistlerin Afrika kıtasında en çok güvendikleri ve dayanak olarak gördükleri güçlerdir.

Nijer'de antiemperyalist halkçı bir darbe gerçekleştiğinde, Nijer'i savaş ve askeri işgalle tehdit eden devletlerin başını Nijerya'nın çektiği hatırlanacaktır. Dün, emperyalistler adına Nijer'i savaş ve işgalle tehdit eden Tinubu ve hükümeti bugün canını kurtarmanın derdine düşmüş durumda.

Bu hızlı, ani ve nereden patlak vereceği bilinmeyen anlamında beklenmedik gelişmelerin hepsinin temelinde dünya çapında olgunlaşmış olan devrimci durumun bulunduğu kuşku yok. Pek çok ülke sırasını bekliyor; dünyanın pek çok ülkesinde burjuva egemenlikler diken üstünde. Bu ülkelerden birinin, hatta başlıcasının Türkiye olduğunu iddia etmekte, yanıma ihtimali anlamında, hiçbir sakınca yok.

Türkiye isyan, ayaklanma ve devrim için sırasını bekleyen ülke durumundadır ve böyle bir gelişmenin eli kulağında olduğunu, nesnel, elle tutulur, kanıtlanabilir olgulara bakarak, rahatlıkla ileri sürebiliriz. Türkiye, Kürdistan'la birlikte, bir devrim ülkesidir.

Dünyada süren devrimci durum ve küresel iç savaşın nesnel temeli olan ekonomik ve politik kriz Türkiye teknelci kapitalizmini doğrudan etkisi altına almış. Teknelci kapitalizmin ekonomik krizi, Türkiye burjuvazisinin ve devletin tüm çabalarına rağmen, sona ermek bir yana, her geçen gün daha da derinleşiyor. Ne Mehmet Şimşek reçeteleri, ne uluslararası mali sermayenin öneri ve desteği çözüm olabiliyor.

Kısa bir makaleyi rakamlara boğmak doğru olmaz. Ancak son iki günde çıkan iki haberin başlığını aktarmak bile teknelci kapitalist ekonomi için durumun vahametini anlatmaya yeter. Birinci haberin ara

Türkiye isyan, ayaklanma ve devrim için sırasını bekleyen ülke durumundadır ve böyle bir gelişmenin eli kulağında olduğunu, nesnel, elle tutulur, kanıtlanabilir olgulara bakarak, rahatlıkla ileri sürebiliriz. Türkiye, Kürdistan'la birlikte, bir devrim ülkesidir.

başlığı şöyle: "Kredi kartlarından yapılan harcamalarda adeta patlama yaşanıyor. BKM verilerine göre Mayıs ayında kredi kartı ile yapılan harcamalar yüzde 103 artarak 1,3 trilyon TL'ye yükseldi." Kredi kartı harcamalarının esas olarak orta sınıflara özgü olduğu gerçeğine dayanarak, orta sınıfların çökmekte olduğunu ileri sürmekte hiçbir sakınca yok. Çünkü bu haberi tamamlayan bir başka haber şöyle:

"Yılın ilk 6 ayında kredi kartını borcunu ödemediği için yasal takibe alınan kişi sayısı, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 70 artarak 645 bin 474'e ulaştı. Aynı şekilde bireysel kredi borcunu ödemeyenlerin sayısı geçen yılın ilk yarısına göre yüzde 34 yükseldi."

Orta sınıflarda süren yıkıma işçi sınıfında, ücretli emekçilerde, emeklilerde, toplumun en alt tabakalarında, yoksul köylülükte akıl almaz bir yoksullaşma eşlik ediyor. Buna karşılık, birleşik devrimin bu toplumsal güçleri, kapitalizme ve faşizme karşı kararlı bir mücadele içindeler.

İkinci haber ise sanayi üretimindeki düşüşle ilgili ve haberin başlığı her şeyi anlatmaya yetiyor: "Sanayi üretiminde sert daralma." Teknelci sermaye sınıfı, kapitalist üretimi sürdürmek için elinden gelen her önlemleri almaya karşın amacına ulaşamıyor. Nijerya halkını ayağa kaldıran vergi politikası bu topraklarda dinci faşist iktidar ve onun Maliye Bakanı Mehmet Şimşek tarafından en sert haliyle uygulanıyor.

Kısacası, Türkiye ve Kürdistan, sonu birleşik devrim ve iktidarın fethiyle noktalanacak bir ayaklanmanın tüm koşullarına fazlasıyla sahip. Bangladeş örneği, bir ayaklanmanın iktidarın fethiyle sonuçlanmasının devrimci komünist partinin varlığıyla doğrudan ilişkili olduğunu bir kez daha gösterdi. Türkiye ve Kürdistan devrimci proletaryası bu koşula da sahip.

Enternasyonal proletarya ve dünya emekçi halkları, bu savaşta beliren dolaylı desteği kullanmayı başarabildiği oranda zafere ulaşacaktır.

Kursk Mali Yemen ve Ötesi

Sinan Kaleli

12 Ağustos '24

Emperyalistlerin komutasındaki Ukrayna birlikleri, Kursk nükleer enerji santraline füze saldırısı düzenledi. Rusya hava savunma birimleri füzeleri düşürmeseydi, Çernobil felaketinden on kat daha büyük bir nükleer felaketle karşılaşmamız işten bile değildi. Aynı faşist Kiev birlikleri, bu defa Zaparoye Nükleer santraline kamikaze İHA saldırısı düzenledi ve tesisin soğutma ünitelerinde yangın çıktı! Şimdilik durum denetim altında olsa da, nükleer bir felaketin kıyısında dolaştığımız gerçeği deşışmiyor.

Ukrayna'nın Kursk saldırısı, hiçbir gelecekle vadetmeyen, kısa sürede hatırı sayılır bir donanımlı ve eğitimli birliğin tümünden imhasıyla sonuçlanacak bir harekattir. Rusya, bölgede "anti-terör rejimi" ilan etti. Şimdiden 1350 asker, çok sayıda tank, hava savunma ekipmanı, zırhlı araçlar, mühimmat vb. kaybetti Ukrayna. Dahası, bir süre sonra sınır içi temizlendikten sonra, bu bölgede de bir "tampon bölge" gündeme gelecektir.

Kursk saldırısının amaçlarından biri, uzunluğu 1000 kilometreyi aşan cephe hatlarında Rusya ordusunun kimi birliklerinin Kursk'u savunmak üzere cepheden çekilerek kuzeye yönlendirilmesiydi. Bunu bizzat Ukrayna genelkurmay başkanı Sirsky açıkladı. Ama bekledikleri gibi olmadı. "Çok sınırlı birlik çektiler" diye dert yanıyordu genelkurmaydakiler. Rusya birlikleri tüm cephe hattında ilerlemeye devam ediyor. Kursk'tan ötürü savaşan Rusya birliği cephenin diğer hatlarından çekilmedi, oralardaki yedek birlikler arasında çok sınırlı bir güç Kursk'a kaydırıldı. Hatta tersine, bugün bizzat Ukrayna kaynaklarının verdiği bilgiye göre, Vovçansk'a (Harkov bölgesinde

stratejik kent) takviye birlikler gönderdi Rusya. Özcesi, genel cephe hattında zaten yetersiz olan Ukrayna birlikleri için durum daha da ağırlaştı, bir dizi bölgede çöküşün eşiğine geldi.

Ama tersten, Ukrayna ordusu, bu saldırıyı yapabilmek için, cephe hattında zaten son derece yetersiz olan birliklerinin en donanımlı kesimlerini Kursk bölgesine kaydırıldı. Bu deneyimli ve donanımlı birlikler, cezaevinden salınan eski mahkum birlikleriyle güçlendirilerek Kursk'a sürüldü. Taarruzu sürdürebilmek için şu anda yedek kuvvetleri de Kursk bölgesinde savaş sahasına yönlendirmeye çalışıyor. Fakat... saldırının baskın özelliği geçti. Rusya ordusu Kursk sınır bölgesine (Sumi hattı) yoğunlaştı. Oradaki her hareketi anında fark ediyor. Faşist Kiev'in sahaya sürdüğü bu yedek kuvvetler, Rusya hava kuvvetlerinin 3 tonluk FAB'ları, İskenderler, Tornadolar vs. tarafından tamamen yakılıp küle döndürülüyor. Lojistik hatları kesiliyor. Bundan sonrası adım adım sahadan temizlenme, şanslı olanların geri çekilebilmesi şeklinde devam edecektir.

Tüm bunlara rağmen bir noktanın altını çizmek lazım. **Kursk saldırısı, NATO için, Rusya'ya yönelik girişilecek bir askeri hareketin ön-denemesidir. Daha önce NATO olarak gerçekleştirdikleri ve gayri resmi olarak "Barbarossa-2" denilen**

tatbikat, mikro ölçekte Kursk'ta deniyor. İŞİD eliyle Irak ve Suriye'de uyguladıkları hızlı küçük saldırı grupları taktiği, burada da uygulanıyor. İŞİD'in bu taktikle elde ettiği başarının ardında, en başta, ABD-NATO iletişim ve gözlem-keşif teknolojisi vardı. Yani bizzat uydular üzerinden yönlendirildi dinci-faşist çeteler. Burada da faşist Kiev birlikleri, bizzat sahadaki NATO birlikleri ve komutası eşliğinde, bu teknolojik destekle Rusya sınır güçlerinin en zayıf noktalarının keşfedilmesi sonrasında hızla harekete geçirildi. Ukrayna'nın elinde bu gözlemi yapabilecek teknik imkan yok. Her şey doğrudan NATO karargahlarında kotarıldı. Ne var ki, kısmi başarının ardından duraklama, lojistik yeteneğinin sınırlılığının ortaya çıkması, ve şimdi adım adım gerileme ve ezilme aşamalarına gelinmiş oldu. Bu hareketin bu haliyle başarı şansı yok. Ancak hava üstünlüğü ile, havadan yoğun destekle asıl hedeflerine ulaşabilecek bir taktik. Şu anda Ukrayna cephesinde böyle bir hava üstünlüğü, hatta hava destek unsuru bile yok. Ama yarın, NATO resmi olarak böyle bir saldırıya giriştiğinde, bu hava destek unsurları fazlasıyla olacak. **Yani Kursk denemesi, NATO için verimli bir laboratuvar işlevi görmüş durumda. Ukraynalı kanıyla girişilen, "düşük maliyetli" bir reel tatbikat!**

Çeyrek asırdır dikkat çektiğimiz yeni evre yani emperyalizmin çöküş ve dünya devrimi dalgasının yükseliş süreci, günümüzün bütün gelişmelerini belirleyen ana çerçevedir, ana düzlemdir. Ukrayna'da fitili ateşlenen savaş, emperyalistler açısından çöküş sürecini durdurma/yavaşlatma hamlesiyken, Rusya-Donbass kuvvetleri açısından antifaşist, antiemperyalist bir savaş. Bu antifaşist savaş, emperyalist hegemonya açısından ölümcül bir darbedir. Ukrayna-NATO kuvvetlerinin savaşı kaybetmesi, emperyalizmin çöküş sürecini hızlandıracaktır.

Bu yüzden emperyalistler son noktaya kadar direnecekler. "Son Ukraynalıya kadar" bölgeyi cehenneme çevirecekler. Hesapları odur ki, bu süre zarfında hasımlarını (Rusya ve müttefikleri) yıpratırken, kendi savaş güçlerini artıracaklar. Alman Savunma Bakanının ve ordusunun "5 yıl içinde Rusya ile savaşa hazır olmalıyız" sözleri başka bir anlama gelmez.

Ve yine bu yüzdendir ki dünya halkları, doğrudan, kendiliğinden, "içgüdüsel" olarak bu antifaşist savaşı desteklediler. Savaşta Ukrayna-NATO faşist kuvvetleri darbeler aldıkça tüm dünyada antiemperyalist başkaldırı güçlendi. Gelişmelerin kendisi tüm dünyada devrim sürecine, halkların ayaklanmalarına muazzam itilim veriyor.

Kapışma küresel ölçekte. Emperyalistlerin kovulmakta olduğu Afrika'da da çatışmalar derinleşiyor. Yüzlerce yıldır "kara kıta"yı köleleştiren, parçalara ayırıp düşmanlıkları kışkırtarak "yöneten", hem doğal kaynaklarını, hem de bizzat insanlarını yağmalayan emperyalist ülkeler, uluslararası koşulların uygun olmasının da etkisiyle güçlenen antiemperyalist hareketlerin karşısına dikilmesini sessiz sedasız kabul etmeyecekler elbette. Etmiyorlar da. Uzun on yıllardır kullandıkları kendi beslemeleri dinci örgütleri, antiemperyalist askeri yönetimlerin işbaşına geldiği ülkeler başta olmak üzere, tüm kıtada kullanıyorlar. **En son Mali'de, dinci çeteler ordu üyelerini ve Wagner grubunu pusuya düşürdü. Ukrayna istihbaratı, dinci çetelere gerekli bilgileri verdiklerini ifşa etti. Bunun üzerine Mali, Ukrayna ile diplomatik ilişkileri kesti. Bu örnekte yine karşımıza çıkıyor ki, emperyalistler, "elverişli enstrüman" olarak faşist Kiev rejimini bütün kirli işlerinde kullanıyorlar.**

Rusya'nın buna yanıtı, Ukrayna'yı bombalamak olmadı elbette. Trump'ın son dönem askeri danışmanlarından Douglas Macgregor'un bir programda yaptığı açıklamaya göre, Yemen'de çok gizli bir operasyon gerçekleştirmek isteyen İsrail ve ABD özel kuvvetlerinin 70'i aşkın üyesi, bizzat Rusya'nın sağladığı anlık bilgilere dayanarak, Yemen ordusu tarafından imha edildi. Mali'nin yanıtı Yemen oldu!

Bunun yanında Ortadoğu'da (Batı Asya) emperyalist güçlere yönelik süreklileşen yıpratma savaşları var. Irak'ta "Koalisyon Güçleri"ne yönelik sürekli saldırılar oluyor. Suriye'de EITanftaki ABD varlığına yönelik kısa kaç daralıyor. Siyonist İsrail'in işgali altındaki Golan bölgesi, askeri hedefler ve petrol kuyuları dahil, Hizbullah'ın yıpratıcı saldırısından mustarip. Keza Hayfa limanı ve o meşhur "Demir Kubbe", bu yıpratma savaşından payına düşeni alıyor.

Kırılğan, her an denetim dışına çıkabilecek bir çizgide ilerliyor savaş. Bu acı ve yıkım dolu çatışmaların içinde yeni bir dünya şekilleniyor. Dünya devrimi, bu savaşta dolaylı destek buldu. Enternasyonal proletarya ve dünya emekçi halkları, bu savaşta beliren dolaylı desteği kullanmayı başarabildiği oranda zafere ulaşacaktır.

Emperyalistlerin Gör Dediği

Sibel Deniz

6 Ağustos '24

Dünyanın her köşesindeki olayları, gelişmeleri dakikasında haber aldığımız günümüzde, doğru bilgi ile yanlış bilgiyi ayırt etmek, ciddi bir sorun haline geldi. Okuduğumuz-duyduğumuz hangi haberin doğru, hangi haberin yönlendirme amaçlı "dezenformasyon" olduğunu anlamak çok zor görünse de bir o kadar da kolay.

Günümüzde hemen her kesim, hemen her ülke, örgüt, ilgi alanlarına ve benzerine ait web sayfaları, sosyal medya hesapları var. Hiç kimse dünyanın herhangi bir köşesinde olup biteni öğrenmek için sabah ya da akşam saatinde radyo ya da TV'de ajans haberlerini beklemek zorunda değil. Spordan sanata, göçmenlerden savaşa, ekolojiden bilime her alandan her an haber alabilme özgürlüğüne sahibiz.

"Doğru haber"i ulaştırmada en muzdarip olan da sol-sosyalistlerdir, iyi biliriz. Bizim sesimizi, işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların, göçmenlerin, yoksulların, bizim coğrafyamızda Kürt halkının, Alevilerin sesini duyurması için burjuva medyaya asla güvenemeyiz. Bunu on yıllar boyu tecrübelerimizle öğrendik. **Ve sesimizi duyurabilmek için alternatif üretiriz. Kendi gazeteleirimizi, kendi sosyal ağlarımızı kurarız. "Özgür Basın", "Muhafif Basın", "Alternatif Basın", en çok da "devrimci basın" deriz kendimize. Peki ne kadar özgürüz? Düşüncelerimiz ne kadar "alternatif" ya da ne kadar "sol"?**

Bu aralar "özgür basın"da okuduğumuz iki habere göz atalım istedik. Biraz uzak. Dünyanın iki farklı ucuna, Latin Amerika'ya ve Uzak Doğu'ya gidelim... Biri sosyalizm yolunda ilerlemeye çalışırken emperyalizmin her fırsatta çelme taktığı Venezuela, diğeri on yıllar önce vermiş olduğu özgürlük savaşından sosyalist bir devlet olarak çıkan Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, burjuvazinin kullanmayı çok sevdiği şekliyle Kuzey Kore. Bu sayıda durağımız Venezuelalla... Gelin şimdi Venezuela'ya bakalım.

28 Temmuz günü Venezuela'da ulusal başkanlık seçimi vardı. Latin ülkeleri, en kaba biçimiyle genelleyecek olursak, yüreği solda atar ve gerilla hareketlerinin beşiğidir. Diğer taraftan da sandığa gittiklerinde yüreklerinden geçeni sandığa yansıtırlar ve en "sol"daki adaya, yüreğine dokunan adaya oy verirler. Ve Venezuela'da Chavez'in koltuğunu ve mirasını devralan Nicolas Maduro, her türden saldırıya rağmen, ABD'nin başını çektiği emperyalistlere boyun eğmeden sosyalist adımlar atmaya çalışıyor.

Ve Venezuela'daki bu son seçimlerde de, Latinlerdeki çoğu seçimde olduğu gibi, önce kukla bir "muhafif" başkan adayı buldular. Parlatmaya çalıştılar. "Diktatörlük altında ezilmiş, özgürlük isteyen mazlum Venezuela halkının" umutlarını bağladığı "muhafif lider" Maria Corina Machado öncülüğünde seçime Edmundo Gonzalez Urrutia ile girdiler. Bir muhalefet örgütleseler de, Latinlerdeki en cılız "renkli devrim" girişimi oldu. Buna rağmen eylemler bir haftaya yayıldı, ondan fazla kişi öldü, pek çok kişi yaralandı.

Basınımıza dönelim. "Özgür Basın"dan bir

“Doğru haber”i ulaştırmada en muzdarip olan da sol-sosyalistlerdir, iyi biliriz. Bizim sesimizi, işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların, göçmenlerin, yoksulların, bizim coğrafyamızda Kürt halkının, Alevilerin sesini duyurması için burjuva medyaya asla güvenemeyiz. Bunu on yıllar boyu tecrübelerimizle öğrendik.

başlık: “Venezuela’da seçim krizi: Protestolar sürüyor, Maduro iktidarı bırakmıyor”. Ve Maduro’nun kendisini yeniden başkan ilan ettiğini söylüyor. Hiç tarih okuması yapmadan, ülkeyi yöneten kişilerin, partisinin görüşlerine, icraatlarına, emperyalizme karşı duruşlarına bakmadan “muhalafet” kelimesini görünce “iktidara karşı” girişilen her eylemi “mübah” ve “haklı” sayabiliyor. “Özgür”, “tarafsız” olmak iddiasıyla yola çıkan gazeteciler, karşı tarafın ne dediğine dahi bakmıyor.

Venezuela’yı “Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti” adını veren ve Simon Bolivar’ın Birleşik Latin Amerika düşünüyü sürdüren Hugo Chavez, daha 2000’lerin ilk yıllarında emperyalist basın yanında ezilen Latin halklarının sesini duyurmak için Telesur’u kurmuş, Latinleri bu internet ve televizyon ağı ile birleştirmiştir. Çok uzağa gitmeye gerek yok, sadece buradan bile Venezuela’da yaşananları görebiliriz. İspanyolca bilmemize de gerek yok, internet aracılığıyla her dili rahatlıkla okuyup anlayabiliyoruz. Venezuela ve genel olarak Latinlerde çalışan sosyalist gazetecilerin sosyal medya hesaplarını takip etmek de bir seçenek elbette.

Seçimler tamamlanmadan “muhalif” Amerikancı aday Edmundo Gonzalez Urrutia’nın oyların %67’sini aldığını ilan etmesini seçimin sonucu olarak ele alan “özgür basın”, Machado’nun binlerce destekçisiyle birlikte iktidarın “gasp edilmesine” karşı duracaklarını söylemesini öne çıkarırken, caddeler, Chavezistaların kızıl renklerine boyanıyordu. Bunun yanı sıra “ABD ve birçok Latin Amerika ülkesi, Gonzalez’in zaferini tanıdı” diyerek, Maduro’ya desteğini açıklayan sosyalist ülkeleri ve onlarca Latin devletini de görmezden geliyor.

Bunun yanı sıra BBC ağızıyla devam ediyor ve Venezuelayı tanımlarken “Muazzam petrol rezervlerine rağmen kötü yönetim ve ABD yaptırımları nedeniyle ciddi bir ekonomik krizin içinde bulunuyor. Ülkede temel ihtiyaçlara erişim zorlaşmış durumda ve insan hakları ihlalleri sıkça gündeme geliyor” demeyi ihmal etmiyor, ABD’nin ekonomik ablukalarından, yasaklarından bihaber şekilde...

